

Bestseller žebříčku Amazonu

Poslední měsíční dívka

Matky.
Léčitelky.
Bojovnice.

 metafora

Barbara Davisová

Lizzy Moonová po Měsíční farmě nikdy netoužila. Domov, o který pečovalo celých devět generací nadaných léčitelek, opustila před osmi lety, aby se distancovala od neutuchající šeptandy o podivném dědictví rodiny Moonových. Když ale zemře její milovaná babička Althea, Lizzy se musí vrátit a čelit tragédii vznášející se nad vysychajícími levandulovými poli jejich rodinné farmy: nespravedlivému obvinění, které Altheu pronásledovalo až do smrti.

Když se setká s Andrewem, který jako jeden z mála od začátku věřil, že Althea je nevinná, rozhodne se Lizzy jméno své babičky očistit. Aby se jí to však podařilo, bude se muset rozhodnout – přijme rodinné dědictví a svůj vlastní dar? Odhodlá se kráčet ve stopách měsíčních žen?

„Poslední měsíční dívka je okouzující příběh o odevzdání, oproštění se od minulosti a nalézání odpuštění. Pětihvězdičkový klenot, který si rozhodně musíte přečíst.“

– Bette Lee Crosbyová, spisovatelka

„Krásný román, který překračuje hranice mnoha žánrů – trochu záhada, trochu rodinné drama, trochu historická fikce, ale zcela magický a plný lásky!“

– čtenářská recenze Goodreads

Poslední měsíční dívka

Barbara Davisová

Poslední měsíční dívka

Přeložila Diana Rykrová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

The Last of the Moon Girls © 2020 by Barbara Davis

Published by Lake Union Publishing, Seattle, USA

This edition is made possible under a license arrangement

originating with Amazon Publishing, www.apub.com,

in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Diana Rykrová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-658-3 (ePub)

ISBN 978-80-7625-657-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-223-3 (print)

*Ženám...
Léčitelkám srdcí,
čarodějkám světla,
stvořitelkám zázraků.*

*Láska činí zázraky.
Je konečným účelem
dějin světa,
vesmírným Amen.*

– Novalis

Prolog

Tělo ponořené do vody podléhá odlišnému způsobu rozkladu: v některých ohledech krutějšímu, v jiných laskavějšímu – tak mi to alespoň bylo řečeno. Nás – žen z rodu Moonových – se to totiž netýká. Když nadejde náš čas, volíme oheň a potom rozprášíme popel po zemi, která po více než dvě století patřila naší rodině. Teď už je tam i ten můj, smísený s prachem mých předků.

Opravdu je to jen pár týdnů, co jsem odešla? Týdnů, během nichž se zmítám mezi světy, neschopná zůstat, avšak bez ochoty odejít, připoutaná žalem a nedokončeným posláním ke světu živých. Ta propast je najednou větší. Nejde ale o mou smrt, na té mi nezáleží. Nemohu se smířit se smrtí dvou mladých dívek – Darcy a Heather Gilmanových – dnes je tomu už víc než osm let. Pohřešovaly se téměř tři týdny, když jejich těla nakonec vytáhli z vody. Byl to příšerný výjev, ale neuhnula jsem pohledem. Prohledávali můj rybník, pocho-pitelně, přesvědčení, že najdou to, pro co si přišli. A proč taky ne, když celé město podezřívalo právě mě? Jen pro to, kým jsem byla – čím jsem byla. Nebo spíš, čím si představovali, že jsem byla.

Paměť evidentně neumírá společně s tělem. Od toho strašného dne u rybníka uběhlo už mnoho let, a i přesto se mi vybavuje každíčký detail, přehrávám si je všechny znovu a znovu jako nekonečnou, nemilosrdnou smyčku. Policejní velitel ve vysokých holínkách a jeho muži na lodi. Dodávka soudního lékaře stojící opodál, se zadními dveřmi otevřenými dokořán v napjatém očekávání nového nákladu. Mrtvolně bílá tvář matky čekající na konečný ortel osudu svých dcer. Šepot linoucí se davem jako elektrický proud. A nakonec pronikavý pískot píšťalky.

Potom se mezi námi rozhostilo hrobové ticho, takové, které v sobě nese tíhu smrti. Když vytáhli první tělo, nikdo se ani nepohnul. Jen letmo jsem zahlédla

povislou paži v zabláceném hnědém kabátu. Z rukávu odkapávala po kapkách voda, bezvládné tělo prosáklé vodou vytáhli na břeh. Oteklý, napůl zčernalý obličej, zčásti zakrytý slepenými, promáčenými prameny černých vlasů.

Chovali se k ní velmi opatrně, zacházeli s jejím tělem tak něžně, až to zadaných okolností působilo děsivě a trýznivě zároveň. Pak mi došlo, že se snaží zachovat co nejvíce důkazů, a po zádech mi přeběhl mráz. Takže se dočkali. Obviní mě.

Po chvíli se objevilo druhé tělo a zdrcená matka začala kvílet a bolestně nařikat pro své dvě milované dcery.

A tak to celé začalo. To byl ten hrůzný den, který rozpoutal vše, co následovalo. Konec naší farmy. A možná také konec rodu Moonových.

1.

16. července

Althea Moonová zemřela.

Tak to stálo v dopise. Našli ji v neděli ráno mrtvou v posteli. Zemřela po dlouhé a vyčerpávající nemoci. Byla mrtvá. Její tělo už zpopelnili a popel rozprášili za úplňku na pozemku rodinné farmy. Tak, jak si to přála v poslední vůli.

Lizzy usazenýma očima pročítala dopis stále dokola, slzy máčely papír a rozpíjely jednotlivá písmenka, která se pod jejím rozostřeným pohledem slévala v jednu velkou černou skvrnu. *Vzhledem k tomu, že nám není známo současné místo pobytu vaší matky, výlučné vlastnictví Měsíční farmy připadá vám. Dále přikládám balíček dle přání vaší babičky uvedeného v její poslední vůli.*

Žena se na konci dopisu podepsala. Evangeline Broussardová. To jméno Lizzy nic neříkalo, bylo však patrné, že ta žena – ať už šlo o kohokoliv – věděla o posledních dnech Althey Moonové víc než ona sama. Vždyť ani netušila, že je babička nemocná.

Lizzy spolkla hořkou pachutí pláče, slanou kombinaci viny a žalu na jazyku a natáhla se pro balíček, který jí přišel společně s dopisem. Byl zabalený do hnědého papíru a vypadal poněkud ohmataně. Zadívala se na velká písmena napsaná červeným inkoustem šikmo přes celý balík: VRÁTIT ODESÍLATELI. Balíček jí asi původně poslali na adresu starého bytu a současní nájemníci ho vrátili na poštu, odkud jí byl zaslán sem do kanceláře.

Měla v plánu poslat Althee takovou tu kartičku se změnou adresy, jenže jako většina plánů poslední doby i tento nakonec upadl v zapomnění. Se zatajeným dechem roztrhala papír, a když před sebou

spatřila černou koženou vazbu, dlouze a hlasitě si povzdechla. Tu knihu znala velmi dobře. Byl to deník, který dostala od Althey k šestnáctým narozeninám – deník, který dostávaly všechny Moonovic dívky v den svých šestnáctých narozenin.

Když přejížděla prsty po obálce knihy, pevných kožených deskách a ohmataných listech s hrubými okraji, které na omak znala nazpaměť, všimla si, že se jí třesou ruce. V Salem Creeku jich takových bylo ještě osm, pečlivě uzamčených v knihovně v pracovně její babičky, každá pojmenovaná po autorce, která ji sepsala. *Knihy Sabine. Kniha Dorothée. Kniha Aurory*. Sbírka všech generací. Devátá kniha – *Knihy Althey* – teď už pravděpodobně také zaujímalasvé místo mezi nimi.

V rodině Moonových se jednalo o tradici, přechodový rituál pro každou členku, která se rozhodla jít stejnou cestou. Pečlivě sepsaná sbírka léčivých prostředků a receptů, posvátných požehnání a moudrých ženských spisů, tajně uchovávaných pro budoucí generace. Teď před ní ležela její vlastní kniha, nechtěná stejně jako před lety, prázdná jako v den, kdy ji dostala poprvé.

Opatrně ji pootevřela a zadívala se na věnování na první straně. *Drahé Elizabeth – je na čase sepsat svůj příběh.*

Ne Elizabeth. *Elizabeth*. Nemohla mít ani normální jméno.

V šestnácti se odmítala stát součástí tradice – odmítala se stát součástí čehokoliv ve své podivné rodině. Chtěla být normální, stejná jako *ostatní*. A tak svůj deník zavřela do šuplíku a ignorovala ho.

Když ho po tolika letech znovu držela v ruce, měla pocit, jako by ji obžalovali za to, že se obrátila zády ke své rodině, ke všemu, pro co její babička žila, co vyučovala, v co věřila, že odmítla tuhle posvátnou rodinnou tradici. Kvůli Althee mohla z dobré vůle alespoň předstírat, že kráčí v rodinných šlépějích, že dělá to, co se od ní očekává. Mohla deník zaplnit nějakými nesmysly. Vždyť i ostatní holky si psaly deník – nechutně růžovou knížku posetou srdíčky, opatřenou laciným mosazným zámečkem, který měl alespoň naoko odradit případné slídily. Jenže ona byla příliš tvrdohlavá, než aby tu hru hrála s nimi, odhodlaná zlomit tradici Moonových a vydat se po své vlastní cestě s vlastní mapou svého osudu. A taky se jí to podařilo.

Pokud se tedy jako měřítko úspěchu dala počítat zbrusu nová zářivá cedulka na dveřích její kanceláře – začala jako prvačka na Dickersonově univerzitě, odtud se posunula na pozici stážistky ve společnosti Worldwide a nakonec se stala kreativní ředitelkou Chenier Fragrances, Ltd., to vše během pouhých osmi let.

Ale i teď, půl roku poté, co ji konečně povýšili, o což už dlouho usilovala a po čem velmi toužila, se stále snažila svou novou pozici nějak uchopit, stejně jako nedávné změny ve svém soukromém životě. Neměla čas si s Altheou promluvit – tak si to alespoň sama sobě namlouvala. Pravdou bylo, že jejich vzájemná konverzace během let tržila jeden šrám za druhým. Nikoliv však z lenosti, nýbrž z pocitu viny. Nechtěla se před ní chvástat vlastními úspěchy, když se babička musela dívat, jak její celoživotní dílo – její milovaná rodinná farma – pomalu chřadne a umírá. Raději samu sebe přesvědčila o tom, že těch pár šeků, které čas od času poslala, postačí jako záplata pošramocené důvěry v důsledku její osmileté absence, nezodpovězených dopisů a jen občasných a stále řidších telefonátů. Samozřejmě, že to nestačilo. Žádná náhrada nemohla odčinit její zradu. A teď bylo příliš pozdě.

Snažila se to celé nějak strávit – svět bez Althey Moonové –, ale nešlo jí to. Jak mohla tak moudrá, živoucí a milující žena, která jako by vyrostla z půdy, již tak milovala a o niž s takovou láskou pečovala, jednoduše odejít?

O žádné nemoci se nikdy nezmínila. Ani v jednom z dlouhých dopisů plných novinek z farmy. Evangeline Broussardová však jasně hovořila o dlouhodobé nemoci. Proč si Althea nechávala tak závažnou věc pro sebe?

„Výborně, tak už jsi tady. Konečně.“

Lizzy zvedla usazený pohled a zadívala se ke dveřím kanceláře, v nichž stál Luc Chenier. Evidentně se zrovna vrátil od holiče a pohled na něj a jeho dokonale padnoucí černou košili značky Brioni bolet snad ještě víc než obvykle. On to samozřejmě dobře věděl, což ji dříve, když se scházeli, rozčilovalo, teď už jí to ale bylo jedno.

Rychle si dlaněmi otřela mokré tváře. Aby ji muž, díky kterému se konečně dočkala kýženého povýšení, přistihl, jak brečí u pracovního

stolu, byla ta poslední věc, po níž teď toužila. A rozhodně nestála ani o vtíravé otázky, které by jí zcela určitě začal pokládat, jakmile by zjistil, že před ním něco skrývá. Zadívala se na něj, deník si položila do klína tak, aby na něj neviděl, a doufala, že působí naprosto klidně a vyrovnaně.

„Potřebuješ něco?“

Nahodil téměř profesionální úsměv, od pohledu čerstvě vybělený. „Hledal jsem tě kolem oběda, ale bylo mi řečeno, že máš jednání.“

„Byla jsem na marketingovém, ohledně konceptu pro tu novou reklamní kampaň. Snažila jsem se dopídit, jak to teda celé bude, což se mi vlastně vůbec nepodařilo, ale –“

Luc ji přerušil mávnutím ruky. „Zvu tě na večeři. Původně jsem plánoval oběd, ale večeře je koneckonců lepší, nemyslíš?“

Ne, nemyslela. Ale nepřekvapilo ji, že on ano. Byl zvyklý, že mu vždycky všechno vychází. A měl k tomu samozřejmě důvod. Působil totiž naprosto omamným a okouzlujícím dojmem. Nemluvě o tom, že vypadal jako Johnny Depp – ovšem bez očních linek – a zachoval si lehký náznak francouzského přízvuku po své matce. Bohužel, i tyto vlastnosti přes svou neodolatelnost brzy ztratily svůj počáteční půvab.

Snažili se to celé udržet v tajnosti. Žádné flirtování na pracovišti, žádné veřejné projevy náklonnosti. Žádné obědy, které by nezahrnovaly alespoň jednu tabulku nebo handout z powerpointové prezentace. Ale ten večer, kdy ji povýšili, se vydali na oslavu do vyhlášené restaurace *Daniel's* a po cestě narazili na Reynolda Ackermana, advokáta z právního oddělení, který se svou ženou zrovna oslavoval dvacáté výročí svatby. Tehdy si uvědomila, že se bude muset rozhodnout pro jednu z možností – ukončit to, nebo se stát kancelářským klišé.

Ukončila to mezi nimi hned další den. Luc to vzal velmi dobře, možná proto, že si už od začátku stanovili jasná pravidla. Až nadejde čas, kterákoliv ze zúčastněných stran může svobodně odejít. Žádné slzy. Žádné vzájemné obviňování. Žádné výčitky. Po nějaké době jí ale začal dávat najevo, že by možná měli pokračovat tam, kde posledně skončili. Z jejího úhlu pohledu se v tomhle případě ovšem jednalo o předem prohranou bitvu.

„Takže večer?“ nadhodil se zdvihnutým obočím a symbolickým gestem ukázal směrem ven ze dveří. „Můžeme dát třeba italskou.“

„To nejde. Promiň.“

„Zarezervuju stůl ve Scarpettě, co říkáš? Ty cannoli –“

„Umřela mi babička,“ vyhrkla bez rozmyslu. „Zrovna mi přišel dopis.“

Luc měl tolik slušnosti, že alespoň odložil úsměv. Dvěma kroky vyšel do kanceláře a zavřel za sebou dveře. „To je mi líto. Nevěděl jsem, že byla nemocná.“

„Ani já ne.“ Ta věta bodala Lizzy u srdce víc, než by očekávala, a donutila ji odvrátit pohled stranou. Nikdy si v rámci jejich podivné dohody vzájemně neplakali na ramenou a rozhodně neměla v plánu začínat s tím právě v tuhle chvíli.

„Evidentně to přede mnou tajila.“

„Nevzpomínám si, že bys o ní někdy nějak zvlášť mluvila. Teda, ne že bys vůbec kdy mluvila o své rodině, když už jsme u toho. Byly jste si blízký?“

„Rozhodně,“ odpověděla zarputile. „Prakticky mě vychovala.“

„Drsný.“

Lizzy k němu nevěřícně upírala zrak ze své kancelářské židle. *Drsný? To se lidem říká, když jim umře někdo, koho nade vše milovali?* Ale že ji to vůbec překvapovalo. Vždyť už jednou viděla, jak se Luc vypořádává se smrtí.

Tajně se vídali už několik měsíců, když Lucova matka a současně Lizzyina mentorka v oblasti parfémů nakonec prohrála svou osobní bitvu s rakovinou děložního čípku. Lizzy Luca viděla na pohřbu, kde si potřásal rukou se smutečními hosty a přijímal kondolence jako spořádaný a svědomitý syn. V průběhu dne v ní ale narůstal pocit, že přesně to dělal i v běžném životě – hrál svou roli. Tehdy si myslela, že nijak zvlášť netruchlil především proto, že dobře věděl, jakým směrem se nemoc jeho matky vyvíjela. Měl čas se připravit, zklidnit, rozloučit. Teď se jí však zdálo, že ho přecenila.

„Je mi to líto,“ řekl nakonec, natáhl ruku přes stůl a uchopil její. „Asi teď budeš chtít jet domů kvůli pohřbu, předpokládám.“

Lizzy sebou cukla, vytáhla dlaň z jeho sevření a položila si ruce do klína, dostatečně daleko z jeho dosahu. „Žádný pohřeb nebude. Její prach už rozprášili na farmě.“

Luc nechápavě nadzdvihl obočí. „Cože? Bez tebe?“

Lizzy jen přikývla, neschopná říct cokoliv dalšího. V souvislosti s rodinou raději obvykle zmiňovala jen naprosté nezbytnosti a vyhýbala se jakýmkoliv detailům. Dobře věděla, že pokud má být brána vážně – a přesně po tom ona toužila –, musí se určitým tématům vyhýbat.

„V naší rodině prostě kolem těchhle věcí neděláme zbytečné haló,“ opáčila a snažila se za každou cenu potlačit deroucí se slzy. *Pokud tedy člověk nepovažuje nutnost rozprášit popel zemřelého na levandulovém poli během prvního úplňku po úmrtí za haló*, konstatovala v duchu. „Navíc je to moje chyba. Zapomněla jsem babičce poslat novou adresu, když jsem se přestěhovala, takže dopis o jejím úmrtí cestoval mnohem déle, než se předpokládalo. Umřela před dvěma měsíci. Když jsem nereagovala, pohřební služba musela celou záležitost vyřešit beze mě.“

Luc přikývl, jako by to celé dávalo dokonalý smysl. Potom se ale zarazil a svrátil čelo.

„I tak se mi ale zdá trochu divný, že na tebe nepočkali.“

Lizzy se stále vyhýbala jeho pohledu. „Je to taková... rodinná tradice, která zahrnuje... určité načasování, řekněme. Ale to je fuk. Teď už je po všem.“

„Hm, vlastně to asi chápu. Ani já jsem nikdy nebyl žádnéj velkej fanda pohřbů. Celý to nesmyslný truchlení.“ Zarazil se a v předstíraném gestu se celý oklepal. „Z podstaty věci je to naprosto zbytečná emoce. Ten člověk, co umřel, nemá ani tucha, že truchlíš, protože je mrtvej, že jo. A všichni ostatní jen postávají kolem, mumlaj ořepaný fráze a cpou se plněnýmá vajíčkama. No, a pak je tu rodina, což je obvykle příběh sám pro sebe. Většinou chaotickéj – nebo jak ráda říkávala máma... *complicqué*.“

Complicqué.

Lizzy přikývla. Takový popis dokonale vystihoval i celou Moonovic rodinu. „Ano. I u nás je to poměrně... komplikované.“

„Jak je to dlouho, co jsi tam byla naposled?“

„Nikdy jsem tam nebyla. Odešla jsem před osmi lety a ani jednou jsem se tam nevrátila.“

Luc si zlehka povzdechl. „Tak to je hodně dlouhá doba i na moje poměry. Co tvoje máma? Je taky...?“

Lizzy věděla, kam tou otázkou míří. Chtěl vědět, jestli je taky *mrtvá*. Po pravdě, Lizzy neměla tušení. Nikdo ho neměl. A vlastně to vyšlo nastejno.

„Jo. Taky. Stejně jako všichni ostatní.“

Luc obešel stůl a posadil se na roh vedle její židle. „Ach, ty můj sirotku,“ začal na ni něžně. „Nejsi ale sama, víš to? Moje máma tě milovala – dokonce mě přiměla slíbit, že na tebe dám pozor. Řekla: ‚Lucu, Lizzy bude jednoho dne hvězda a já chci, abys na ni dal pozor.‘ Skoro jako by mi tím, že mi přenechala tuhle firmu, přenechala i tebe.“

Lizzy se musela přemáhat, aby neobrátila oči v sloup. „Lucu, lidi se v závěti obvykle nepředávají, chápeš? Navíc, už docela dlouhou dobu to zvládám sama, jestli sis toho nevšiml.“

Vstal a přešel k oknu. „Kolik dní budeš potřebovat? Tři? Čtyři?“

Lizzy nechápavě sraštila čelo. „Na co?“

„Já nevím. Na vypořádání pozůstalosti? Na cokoliv? Hádám, že je potřeba vyřešit nějaký peníze, prodat dům a tak dále.“

„Vlastně jde o celou farmu. Bylinkovou farmu. Ale nemusím se tam vracet. Můžu všechno vyřídit odsud.“

„Vážně?“ Usmál se, jako by ho to příjemně překvapilo. „A já si už myslel, že jsi sentimentální typ.“

Lizzy jen zavrtěla hlavou. Zoufale toužila ukončit tu nesmyslnou konverzaci dřív, než ho znovu přiměje nazdvihnout dokonale pěstěné obočí. „Jde spíš o to, že... je toho hodně. Jde o vzpomínky, který nechci tak úplně přivolávat. Jak jsi sám řekl, je to... *complicqué*.“

Usmál se. Tentokrát zešíroka. Jeho úsměv se pohyboval na hraně mezi arogancí a povýšeneckou shovívavostí. „Moje máma byla sentimentální. Vždycky říkala, že člověk se čas od času musí vrátit domů, aby si připomněl, odkud vlastně vzešel. Myslím, že měla pravdu tak napůl. Občas se vážně musíme vrátit domů, ale především proto, abychom si připomněli, proč jsme odtamtud odešli, díky čemuž si lépe

ujasníme, co vlastně *chceme*. Protože z dlouhodobýho hlediska je tohle vlastně to jediný, na čem záleží – vědět, co chci od života a co jsem ochotnej pro to udělat. Možná je tohle to, co bys teď měla udělat i ty, Lizzy. Vrátit se domů a strávit nějaký čas se svýma vzpomínkama. Buď se teď na věci dívat jinak.“

Strávit čas se svýma vzpomínkama.

Lizzy sklopila pohled do klína, neschopná podívat se mu do očí. Neměl sebemenší tušení, o čem mluví. Ne, že by ho vůbec mohl mít. Jak by si vůbec někdo mohl představit právě takový druh vzpomínek, o kterých tady *ve skutečnosti* byla řeč?

„Ale ne, to je v pohodě. Jsem v pohodě. Myslím, že bohatě stačí, když to vyřídím odsud.“

Luc si ji skepticky prohlížel. „No, jak myslíš. V pohodě, jak tvrdíš, ale rozhodně nezníš. Možná to prostě potřebuješ. Potřebuješ tu ztrátu nějak zpracovat, dát si čas. To se tak obvykle říká, ne? Můžu jet s tebou, pokud ti to pomůže.“

Aha. Takže tohle byl skutečný motiv pro jeho náhlý projev soucitu.

„Lucu, nejsme spolu už několik měsíců.“

„Jsem si toho vědom.“

„Tak proč mi děláš takovýhle návrhy?“

„Nevěříš, že prostě jen projevuju svou ušlechtilou povahu?“

„Ne.“

Luc sklopil oči. Zřejmě konečně přijal svou porážku. „Ani tak bys ale neměla zůstat sama. Nech se alespoň pozvat na tu pitomou večeri, když už nic jinýho. Slibuju, že budu mluvit jen o práci, jestli jde o tohle.“

„Díky, Lucu, ale myslím, že naopak potřebuju být sama.“

Dívala se, jak odchází, a byla si téměř jistá, že se urazil. V jedné věci měl ale pravdu. *Vážně* potřebovala čas, potřebovala tu ztrátu zpracovat, přijmout. Připustit si, že je najednou ve světě úplně sama, a pochopit, co to pro ni vlastně znamená. Althea zemřela a její matka zmizela z povrchu zemského – ať už doslova, nebo obrazně. Po Elzibeth už žádné další Moonovic dívky nepříjdou – tím si byla jistá. Ve všech ohledech se právě touto událostí stala poslední měsíční dívkou.

2.

Lizzy si zula boty a zamířila rovnou do kuchyně. V práci se jí nějakým zázračným způsobem podařilo přežít celý den. S úsměvem na tváři vytrvale snášela neutuchající proud kondolujících kolegů, kteří se jeden po druhém trousili do její kanceláře, když se dozvěděli, co se stalo. Teď netoužila po ničem jiném než si nalít velkou skleničku vína a zůstat sama se svým smutkem.

Otevřela si lahev chardonnay a nalila si víc než obvykle. Potom zalila bylinky, které pěstovala v květináčích na parapetu. *Rozmarýn na dobrou paměť. Bazalka na kuráž. Tymián na odhánění nočních můr.* Katechismus celého jejího dětství – katechismus všech Moonovic dívek.

Jako na povel utrhla jeden lístek bazalky a několikrát ho promnula mezi dlaněmi, aby uvolnil svou lehce pikantní nasládlou vůni – pepřovou, trochu anýzovou, mírně mentolovou. Byla to jedna z jejích oblíbených vůní, možná z toho důvodu, že jí připomínala šťastné doby, kdy trávila celé dny vařením s babičkou. Tentokrát jí však do vědomí vplula jiná vzpomínka – mnohem starší.

Althea venku prozkoumávala škody napáchané nečekanými, na danou roční dobu velmi neobvyklými nočními mrazíky, když se jí za zády objevila Lizzy. Nemohlo jí tehdy být víc než sedm, ale instinktivně odhadla, že musí zůstat zticha. Byla jako zhypnotizovaná zvláštní intenzitou zrcadlící se v babiččině tváři. Althea klečela u trsu zčernalých bazalkových lístků, se zavřenýma očima nad nimi přejížděla rukama plnými mozolů a drobných šrámů a něco zvláštního mumlala. Byla to jakási něžná slova, která tenkrát Lizzy nedokázala rozklíčovat. Tehdy vlastně vůbec poprvé viděla babičku aktivně využívat svůj dar

a nikdy na tu chvíli nezapomněla. Nezapomněla ani pohled na stejnou rostlinu druhý den – zdravě vyhlížející, sytě zelenou, bez jediné omrzlinky.

Byl to jeden z nejpozoruhodnějších Altheiných darů – schopnost probudit k životu téměř zahubenou rostlinku nebo bylinu jen pár doteky za pomoci několika něžných slůvek. A potom také neuvěřitelná schopnost vypěstovat téměř cokoli, co v nepříznivých klimatických podmínkách Nové Anglie nemělo za běžných okolností sebemenší šanci. O nadpřirozených pěstitelských schopnostech její babičky se v Salem Creeku mluvilo bez přestání. Někteří je připisovali magii, jiní perfekcionistickému dodržování spleťtých pravidel souvisejících s jednotlivými ročními obdobími, fázemi měsíce a podobně. Ať už tomu bylo jakkoliv, každý musel uznat, že kamenitá půda Měsíční farmy vycházela Althee Moonové vstříc.

Kdo se o ni bude starat teď, když už Althea není mezi živými?

Ta otázka neodbytně okupovala Lizzyiny myšlenky. Skleničku char-donnay si odnesla do obýváku a sama pro sebe si odpověděla, že ji nejspíš brzy koupí někdo nový, někdo cizí. Dům i stodola, bylinkové záhony, levandulové pole, babiččin obchůdek, to všechno přejde do rukou nějakého neznámého člověka. Samozřejmě vždycky věděla, že k tomu jednoho dne dojde. Jednoho dne Althea zemře a s farmou se bude muset nějak naložit. Jenom zkrátka nepřemýšlela o tom, jak ono „nějak“ bude vypadat, nebo že by ona sama měla být tím, kdo to celé bude muset vyřešit.

Uvědomila si, že bude muset promyslet veškerou logistiku, najít vhodného realitního makléře, který se o prodej pozemku takto na dálku postará, kontaktovat nějakého obchodníka s nemovitostmi, který by vyřešil otázku veškerého vybavení domu. Po pravdě – nebylo tam mnoho věcí, které by měly nějakou reálnou hodnotu. Ale co bude dělat s Altheinými osobními věcmi? S veškerým jejím oblečením, knihami, sbírkou deníků pečlivě uzamčenou v pracovně? Vážně dokáže tak snadno předat starost o *tyhle* věci někomu naprosto cizímu? Pokud ne někomu cizímu, komu tedy? Matce rozhodně ne. Její lehkomyšlnost už tak jako tak napáchala mnoho škody a právě kvůli

ní se rozsypala i poslední řada domina. Ale Rhanna byla taky příběh sama o sobě – a vzhledem k tomu, že už roky o ní nikdo neslyšel, pravděpodobně příběh bez konce.

Lizzy se posadila na kraj sedačky, otupělá, neschopná hněvu a doslova přemožená událostmi celého dne. Slunce se pomalu chystalo zapadnout za obzor a vpíjelo se do štěrbin a spár různorodě uspořádaných střech domů v srdci Manhattanu jako na jedné z těch sépiových pohlednic ve stáncích se suvenýry. Už to byly tři měsíce, co vyměnila svůj malý podkrovní byt za tohle místo ve věžáku East Tower. Na ten výhled si ale pořád nemohla zvyknout. Vlastně si nemohla zvyknout ani na žádné další výhody, které s sebou její nová luxusní adresa v centru města přinášela. Luc ji ujišťoval, že se se svým novým okolím určitě sžije, ale když se teď rozhlédla kolem sebe, nic se najednou nezdálo jako opravdu *její*. Nábytek, umělecké obrazy pověšené na zdech, dokonce i její vlastní odraz v potmělém protějším okně jako by patřily někomu jinému – cizinci *předstírajícímu*, že je Lizzy Moonová.

Za ty roky ve velkoměstě se dost změnila a z té holčičky, která běhala bosá po babiččiných polích a sbírala bylinky tak dlouho, dokud neměla flekaté prsty a za nehty hlínu, nezbylo vůbec nic. Jenže to byl koneckonců také důvod, který ji dostal až do New Yorku: chtěla se té holčičky zbavit. Chtěla žít jako ostatní. Stát se jedním drobným kolečkem ve velkém ozubeném kole. Žádná překvapení. Žádné podezřívání. Žádná super tajná kniha nesoucí její jméno. Žít prostě... normálně. A po většinu času to taky fungovalo. Od chvíle, kdy definitivně opustila Salem Creek, ušla dlouhou cestu. Bylo však možné dojít tak daleko, že člověk ztratil sebe sama?

Obrátila do sebe celou skleničku a vyrazila do kuchyně, aby si dolila. Začínala se do toho pořádně nořit; to cítila velmi zřetelně. Jenže jí bylo jasné, že si nemůže dovolit propadnout nostalgii nebo snad, ne-dej bože, úplně zapomenout na důvody, pro které kdysi Salem Creek opustila.

Jednoho večera před osmi lety se dvě nácitileté dívky nevrátily domů. Z hodin byly dny, z dnů týdny. Heather a Darcy Gilmanovy jednoduše zmizely.

Neuběhlo ani dvacet čtyři hodin a podezřelou číslo jedna se stala Althea. Ne, že by se tomu dalo divit. Kdykoliv se přihodilo cokoliv špatného – sněhová bouře, příliš prudký příliv, epidemie spalniček –, na vině byla pokaždé rodina Moonových. Mnozí prý jen žertovali, ale pro určité kruhy se z pomluv snadno stala pravda. Kde bylo v Salem Creeku ubráno co do světských domněnek, tam bylo přidáno v oblasti tajemných pověr a nápadného předvádění náboženského zápalu. A zmizení Gilmanovic děvčat rozhodně nebylo výjimkou.

Byla zřízena zvláštní horká linka a tisk měl samozřejmě žně. Lidé se scházeli k nočním modlitbám, se svíčkami, květinami, plyšovými medvídky a Biblemi v rukou. Po nějaké době, právě když celý ten rozruch pomalu začínal upadat, zdánlivý klid narušilo zaklepaní na dveře. Někdo dal policii anonymní tip, že údajně viděl Altheu, jak dívky, jednu po druhé, táhne do rybníka a potom kousek odtamtud něco zahrabává do země.

Policie si vyžádala soudní povolení k prohlídce pozemku a našla pár slaměných panenek. V novinách je označili za vídú panenky, jelikož se nápadně podobaly oběma zmizelým dívkám, a to i barvami, které přesně odpovídaly barvám kabátů, jež dívky měly na sobě tu noc, kdy zmizely. Nebyly ale zahrabané v zemi, jak tvrdil anonym v telefonu. Ležely jednoduše položené na zemi, za úplňku, společně s malým sáčkem soli a zrníček kmínu. Ochranný rituál, jak Althea později vysvětlovala policii. *Pokus*, jak dívkám pomoci najít bezpečně cestu domů ke svým rodičům.

Následně policisté prohledali rybník. Po hodině vytáhli ze dna těla Heather a Darcy Gilmanových za zděšených pohledů poloviny města mačkající se za nataženou žlutou policejní páskou. Soudnímu lékaři netrvalo příliš dlouho stanovit příčinu smrti: u jedné dívky to byla roztržštěná lebka, u druhé zlomený vaz. V obou případech se nepochybně jednalo o vraždu.

Na povrch okamžitě vypluly desítky let staré pomluvy, někdy šepem, jindy nahlas. Zaříkávadla, lektvary, úplňkové rituály nahých žen. Obětované nevinné panny. Mnohé z toho, co se začalo povídat, roznášeli lidé, kteří Altheu znali celý život. Žádná z těch pomluv neby-

la založená na sebemenších reálných důkazech, což byl ostatně také důvod, proč nikdy nedošlo k žádnému oficiálnímu soudnímu jednání. To však zlé jazyky od dalšího šíření pomluv rozhodně neodradilo. A ani to nepřimělo „dobré občany“ Salem Creeku upustit od držení noční vigilie se svíčkami, která měla vyhnat zlo z jejich komunity. Účastnila se jí tehdy minimálně polovina města. Presumpce neviny obvykle platila ve všech případech, pokud tedy dotýčný nepocházel z rodiny Moonových.

Jenže žena, kterou z vraždy podezřívali, teď byla mrtvá. Ulevilo se jim? Uspořádali ve městě velkolepou slavnost?

Ding-dong, čarodějnice je mrtvá!

Jo. Začínala se topit v lítosti a víno jí rozhodně stouplo do hlavy. Měla by si nejspíš dát aspoň něco malého k jídlu, ale ta myšlenka ji nijak zvlášť nenadchla. Místo toho s čerstvě dolitou skleničkou a kabelkou přes rameno zamířila do ložnice a už myslela jen na pořádně horkou koupel předtím, než sebou plácne do postele.

Kabelku odhodila na postel a začala se svlékat. Otočila se pro skleničku, kterou předtím odložila na noční stolek, a všimla si, že se z kabelky vysypal její obsah včetně deníku, který jí Evangeline Broussardová zaslala společně s dopisem. Při pohledu na něj opět ucítila prudké bodnutí v oblasti hrudníku, takové, které člověka zasáhne, ačkoliv ho čekal.

Althea je mrtvá.

Bolest a žal ji najednou kompletně přemohly. Sesunula se na postel a vzala knihu do ruky. Horké slzy ji pálily v očích, takže si málem nevšimla, že jí z otevřené knihy vplul do klína jeden volný papír. Podívala se na něj a proud slz se jako na povel zarazil. Některá slova byla už rozmazaná, přesto však nebylo pochyb o tom, že rukopis patřil Althee.

Má nejdražší Lizzy,

pokud čteš tento dopis, pak už jistě víš, že jsem odešla a proč jsem ti nechala poslat tvou knihu. Nic na světě jsem si nepřála víc než tvé štěstí – a toto mé přání se nikdy nezměnilo –, lhala bych ale,

pokud bych tvrdila, že jsem nedoufala, že to štěstí najdeš tady, na Měsíční farmě. Nikdy jsem nepřestala věřit, že se vrátíš domů, že se jednoho dne znovu setkáme tady, na místě, které jsme obě tolik milovaly, na místě, které po celé generace náleželo ženám z rodu Moonových. Jako malá dívka jsi působila tak slibně, měla jsi tolik darů. Hrozně ses však bála být jiná – být něčím zvláštní. Zoufale jsi toužila být jako ostatní – tak moc, že jsi dokonce byla ochotná zahodit své dary. Ale takové dary, jaké jsi dostala ty, se nemůžou jen tak zahodit. Stále v tobě zůstávají a čekají, až je probudíš. Čekají na to, až se vrátíš domů. Naše rodová linie je velmi dlouhá a čistá, ale teď se bojím, že by mohla být přetrnuta, bojím se, že by se naše dědictví mohlo navěky vytratit. Jsi poslední, kdo zbyl. Poslední a nejlepší z nás. I tak stále ještě zůstává mnoho věcí, které ses nestihla naučit, které jsem ti nestihla předat, než jsi odešla. Věci rozbité, které je nutné opravit. Věci skryté, které je třeba odhalit. Máš k dispozici knihy od všech svých předchůdkyň. Teď patří tobě, nyní jsi strážkyní našich tajemství. Doufám, že se mezi nimi jednoho dne objeví i tvoje kniha, hned vedle té mé. Aby naše dary nezmizely z tohoto světa a zůstaly zachovány. Ale tohle rozhodnutí je na tobě. Já ho za tebe udělat nemůžu. Každý máme svůj vlastní příběh, který vědomě či nevědomě vyprávíme každou hodinu a každý den našeho života. Avšak jak už jsem řekla kdysi před lety, svůj příběh musí napsat každý sám. Ať už se rozhodneš jakkoliv, měj na paměti, že v mém srdci zůstaneš navždy a že se nikdy nerozdělíme. Žádná loučení ve skutečnosti neexistují, drahá Lizzy, jen věčný návrat v kruzích.

Navždy tvá...

A–

Lizzy stále ještě plakala, když ukládala Althein dopis zpět mezi volné stránky deníku. Taková slova by se neměla psát, lidé by si je měli říkat z očí do očí. Ne že by ji babiččin dopis překvapil. Odjakživa dobře věděla, co se od ní očekává – stejný úděl, který padl na všechna Moonovic děvčata. Jejím úkolem bylo přivést na svět další dívku a vy-

učit ji stejnému umění, jaké praktikovaly předchozí generace. Měla zajistit, aby přímá pokrevní linie zůstala neporušená, protože tak se to prostě dělalo celé věky.

Mezi Moonovými nebyli muži. Žádní bratři ani manželé. Nebylo to úmyslné – a pokud ano, nikdo by to nikdy neřekl nahlas. Ženy z rodu Moonových zkrátka jen nikdy nebyly typy na vdávání. Preferovaly vlastní uzavřenou, ženskou společnost, samy vychovávaly své dcery a soustředily veškerou svou energii na rodinnou farmu.

Jenže z milované a drahocenné farmy v době, kdy Lizzy odcházela na školu, zbylo už jen zatraceně málo – to ostatně i z rodiny jako takové, když by se to mělo brát do důsledku – a Lizzy silně pochybovala, že se za těch osm let, kdy byla pryč, cokoliv změnilo k lepšímu. Kromě toho ona už měla svůj vlastní život, pro který se navíc tvrdě nadřela. Věděla, že by měla nechat někoho jiného, aby farmu zrenovoval. Někoho, kdo by o ni opravdu stál.

Jenže Altheina slova k ní doléhala jako ozvěna. *Máš k dispozici knihy od všech svých předchůdkyň. Teď patří tobě, nyní jsi strážkyní našich tajemství...*

Zase ty knihy. To proto jí Althea nechala poslat svůj deník. Teď už tomu rozuměla. Nešlo jen o její příběh. Šlo o příběhy všech. A povinnost schraňovat je teď padla na ni. Měla povinnost střežit tajemství Moonových. Povinnosti – neustále samé povinnosti.

Ano, samozřejmě mohla sehnat realitního makléře, který by se postaral o prodej pozemku. Mohla dokonce najmout někoho, kdo by zařídil vyklizení nábytku a babiččiných osobních věcí – jenže co s těmi knihami? Neměla tušení, co s nimi udělá. To se člověk nikde nedozvěděl. Ale rozhodně se jich nemohla jen tak zbavit. Magie Moonových byla jemná – tichá magie, jak ji Althea ráda označovala. Žádné nesmysly s kotlíky a svíčkami. Žádná přihlouplá zaříkadla, mávání hůlkami nebo vyvolávání duchů. Žádné slety čarodějnic nebo noční pálení ohňů. Jen léčitelské dovednosti zaznamenané pro budoucí generace – důkaz jejich existence a dobra, které na světě vykonaly.

Začínalo jí docházet, že si bude muset udělat výlet do Salem Creeku a zabalit knihy do krabic, i kdyby měly skončit někde na dně její

skříňě. Zároveň věděla, že určitě nastane chvíle, kdy bude muset začít přemýšlet, co se s nimi stane, až odejde i ona – až už opravdu nezbyde nikdo, kdo by je předával dál –, ale na to bylo ještě dost času.

Althea ji vnímala jako poslední a nejlepší z rodu. Jenže to vůbec nebyla pravda. Její *dary* – pokud by je tak měla nazývat – byly rozhodně jiné než ty Altheiny. Lizzy nebyla léčitelka ani čarodějka. Vyráběla parfémy. A od té doby, co ji povýšili na pozici kreativní ředitelky, už téměř nedělala ani to. Pravdou bylo, že snad kromě funkčního reprodukčního systému neměla rodu Moonových co nabídnout. Žádné léčebné techniky, moudré rady ani posvátné rituály, které by mohla předat dalším generacím.

Rozhodla se však, že se vrátí vyzvednout rodinné knihy – kvůli Althee. Navíc, Luc měl možná pravdu. Možná by opravdu měla strávit nějaký čas ve vzpomínkách a zblízka si prohlédnout tu dávno Lizzy Moonovou předtím, než ji nadobro opustí.

3.

17. července

Nápis na ceduli Měsíční farmy byl tak vybledlý, že Lizzy sotva rozeznávala jednotlivá písmena, když vjížděla na příjezdovou cestu. Cesta tam pro ni znamenala šest hodin jízdy v nepřetržitém mrholení, přičemž poslední úsek strávila kodrcáním se po namrzlých polňačkách vesnické oblasti New Hampshiru. Nakonec ale přece jen dorazila do cíle.

Lucovi zavolala ještě před šestou ráno, jelikož si byla jistá, že tou dobou bývá ve fitku a s největší pravděpodobností jí nezvedne telefon. Zanechala mu hlasovou zprávu, že si to nakonec s tou cestou domů přece jen rozmyslela a dá mu vědět, až bude mít lepší představu o tom, kolik času na farmě stráví. Hned poté si mobil vypnula, aby jí nemohl zavolat zpět.

Na konci příjezdové cesty zaparkovala auto, a když vystupovala, neustále si v duchu opakovala, že jde o povinnost, které se zkrátka nemohla zříct, poslední nutnost, již musela na pomyslném seznamu odškrtnout předtím, než bude moci za touto kapitolou svého života definitivně zavřít dveře. Avšak i po těch letech znovu cítila, jak se jí svírá žaludek zvláštní silou, jež ji k místu, kde se narodila, poutala. Zdálo se, jako by bylo propojení s rodnou zemí vepsáno do její duše.

Na Moonovic farmě bylo odjakživa cosi nadpozemského, jako by existovala mimo čas a prostor a vymezovala se vůči okolnímu světu. Podobně jako Brigadoon – místo, které existovalo pouze v její fantazii. I přesto její dětství uvízlo v čase, zakonzervované jako živočich ponořený v jantaru.

Na periferii městečka Salem Creek v roce 1786 nebylo nic než volná, neudržovaná pastvina, když těhotná Sabine Moonová tehdy prchala

z Francie do nově se formujících Spojených států jen s hrstkou šperků pečlivě zašitých v lemu svých šatů. Dokázala je ale velmi dobře investovat, vyměnila je totiž za pozemek o velikosti osmi akrů, kde založila malou farmu, která začala velmi brzy vzkvétat.

Obyvatelé vesnice jí pochopitelně opovrhovali, jelikož byli velmi ostražití a nedůvěřiví k ženě, která byla natolik neomalená, že se rozhodla sama, bez pomoci muže, koupit pozemek, a ještě ho sama začala obdělávat. Navíc to byla žena bez prstýnku a dostatečně důvěryhodného vysvětlení svého pomalu, ale jistě se vzdouvajícího bříska. A aby toho nebylo málo, porozenou nemanželskou dcerku se ani neobtěžovala skrývat, naopak se s ní producovala všem přímo před nosem. O dva roky později kruté sucho naprosto zdevastovalo úrodu v celé oblasti – kromě farmy Sabine, které se naopak dařilo lépe než kdy předtím. Pomluvy a zvláštní zkazky na sebe pochopitelně nenechaly dlouho čekat. Brzy se hovořilo o podivném životě Moonových, o ženách, které se nikdy nevdávaly a rodily pouze dcery, které pěstovaly byliny, připravovaly léčivé čaje a prováděly nejrůznější kouzelné rituály.

Ani dnes si vlastně nikdo nebyl úplně jistý, kdo že ty Moonovic vlastně jsou. V průběhu let se samozřejmě objevovali tací, kteří se bez ostychu odvážili vyrukovat s vlastním vyhraněným názorem a oháněli se slovy jako *vůdů* a *čarodějnice*. Tedy, ne že by tomu dobří lidé ze Salem Creeku skutečně věřili. Podobné pověry a předsudky vymřely před více než stoletím spolu s praktikami honu na čarodějnice.

Jenže případ Gilmanovic děvčat bohužel zafungoval jako spouštěč, který znovu probudil k životu veškeré dávno pohřbené báchorky a povídačky. Vraždy dívek se nikdy nevyřešily, ale pomluvy žily dál, zatímco Altheina milovaná farma chřadla a trpěla nedostatkem zákazníků. Nejprve odešla Rhanna. Krátce poté se Lizzy přestěhovala do New Yorku jako čerstvá prvačka nastupující na Dickersonovu univerzitu – chystala se na život, který životu na Měsíční farmě snad už ani nemohl být vzdálenější.

A teď byla farma její.

Při pohledu na zanedbanou a neudržovanou půdu si hluboce povzdechla. Úhledně uspořádané květinové záhony za domem byly zarostlé hustým a vysokým plevem. Z provlhlého zeleného porostu jen sem tam vykukovaly drobné, nedorostlé kvítky. Záhony s bylinkami na tom nebyly o mnoho lépe. Ovšem nejen půda a porosty trpěly zanedbaností a opuštěností. Za neobdělávanými poli se tyčil starý kamenný domek, který dříve sloužil jako Althein obchod, nyní však působil velmi zchátrale a zpustle. Vstupní dvorek vydlážděný břidlicovými dlažebními kostkami býval kdysi plný truhlíků s bylinkami a pestrobarevnými letními květinami. Teď mezi dlažebními kostkami prorůstaly trsy trávy a v truhlících už byly pouze zbytky hlíny. Jaké to pro Altheu muselo být, bezmocně přihlížet tomu, jak její celoživotní dílo upadá? Vědět, že její dlouholetá práce je u konce? A jak to dokázala snášet úplně sama?

Na protější straně polí stála jako strážní věž stará stodola. Její dřevěné stěny, původně natřené zářivou indigově modrou postupem času vybledly do matné modrošedé barvy. Ručně malovaná mračna a měsíc v odstínu mléka, které zdobily západní stěnu stodoly, rovněž vybledly a nyní připomínaly spíše rozmazané stíny duchů.

Obloha plná mračen se kdysi objevila téměř přes noc jako důsledek Rhanniných nepředvídatelných a často také poněkud příliš excentrických múz. Experimentální umění mezi místními obyvateli pochopitelně okamžitě způsobilo rozruch. Někteří jej bez ostychu označovali za ohyzdné, na poměry v Salem Creeku příliš svobodomyslné. Stodola se ale nakonec stala symbolem, a její fotografie se jednou dokonce objevila v magazínu *Yankee* jako součást reportáže o skrytých pokladech venkova Nové Anglie.

Dokonce i teď, po těch letech, se Lizzy při pohledu na stodolu, omšelou časem a vnějšími podmínkami, musela usmát. Stodola pro ni byla v době dospívání hlavním útočištěm, jediným místem, kde mohla být opravdu sama, místem klidným a tichým, územím zapovězeným všem zákazníkům. Navíc se prostor stodoly nabízel jako perfektní provizorní laboratoř k výrobě parfémů. Teď se však z jejího drahého místa, které kdysi tak milovala, stal duch sebe sama, stejně jako tomu bylo u zbytku Měsíční farmy.

Lizzy zamířila k autu pro kufr a cestou se snažila vytěsnit nežádoucí vzpomínky. Měla šílený hlad, bojovala s únavou po dlouhé cestě, a navíc stále pocítovala následky předchozího večera, kdy jí dělalo společnost až příliš velké množství vína. Na výčitky bude dost času, až si obstará něco k jídlu.

Nepříznivé vnější podmínky a přírodní živly si na domě vybraly svou daň. Stěny v barvě šalvěje vybledly tak, že teď byly spíše šedé než zelenomodré, okenní rámy se prohýbaly a místy začínaly hnít. A i přesto všechno dům stál, zchátralý a unavený časem, ale zvláštním způsobem stále pyšně vyhlížející, pevný a neústupný stejně jako žena, která ho před více než dvěma sty lety postavila.

Lizzy strčila do zámku svůj starý klíč, zlehka zatlačila do dveří a ty se s hlasitým vrzáním otevřely. Chvilí nehybně stála, dokud si její oči nezvykly na přítomnost ve vstupní hale. Už zapomněla, jak je dům tmavý, především v přední části, kde velké, silné větve prastarého jasanu blokovaly sluneční světlo. Nejvíce ji ale zarazilo hrobové ticho, měla dojem, že od chvíle, kdy Althea odešla, čas jako by se zastavil.

Salónek vypadal přesně tak, jak si ho pamatovala: tvídová sedačka umístěná pod předními okny, dvě ošuntělá křesla obklopující z obou stran cihlový krb, nesourodá sbírka cínového nádobí vyskládaná na krbové římsě – a rodinné portréty zdobící protější stěnu. Rozhodně to nebyly žádné hodnotné umělecké výtvořy, alespoň ve většině případů ne, z velké části se jednalo o díla nejrozumnějších amatérů, jedno však měly všechny obrazy společné: vyobrazené ženy se jedna druhé nápadně podobaly. Volně rozpuštěné černé vlasy, pleť bledá, až průsvitná, a hluboké šedé oči typické pro všechny ženy rodu Monových.

Lizzy pod dozorem všech těch přísných očí prakticky vyrostla, jejich hromadný pohled byl natolik intenzivní, že se místnosti jako dítě raději vyhýbala obloukem. *Každá tvář vypráví svůj vlastní příběh*, říkávala Althea a vybízela malou Lizzy, aby vyjmenovávala vyobrazené. Sabine. Patrice. Renée. Dorothée. Sylvie. Honoré.

Ze vzpomínání Lizzy vytrhlo neočekávané šoupání chodidel po podlaze. Zarazila se, prudce se otočila a ke svému údivu spatřila ženu

s mahagonovou pletí stojící pod schody. Byla vysoká a zvláštním způsobem krásná, s vysokým čelem, širokými tvářemi a na krátko, téměř na ježka zastřiženými prosedivělými vlasy.

„Tvrdila, že nakonec přijedete,“ pronesla po příliš dlouho trvajícím oboustranném mlčení.

„Kdo jste?“

„Evangeline Broussardová. Evvie.“

„Vy jste mi poslala ten dopis.“

„Ano. Dokonce dvakrát.“

Lizzy zlehka pozvedla bradu, dotčená její nepřímou kritikou. „Přestěhovala jsem se.“

Evvie s odpovědí evidentně nespěchala. Prohlížela si Lizzy přimhouřenýma očima od hlavy až k patě. „Jen jste se o tom nějak zapomněla zmínit vaší babičce.“

Lizzy přivřela oči, zaskočená směsicí pachů – octa a zkažených broskví –, kterou z té ženy cítila.

Nesouhlas. Odmítnutí.

Tak fungoval její dar. Měla schopnost přecíst člověka na základě jeho pachu. Bylo to podobné jako číst auru, avšak nosem, nikoliv očima. Začala si toho všimnout v období puberty a později jí Althea vysvětlila, že právě v tu dobu schopnosti obvykle dozrávaly. Většina zážitků byla zpočátku až příliš intenzivní: chaotické pachy, které Lizzy bez varování najednou zcela pohltily a obvykle jí nedávaly žádný smysl. Chvilí to trvalo, ale nakonec se naučila pachy dešifrovat, a postupně je dokonce dokázala použít i ve vlastní prospěch. Využívala svou schopnost jako radar upozorňující na případné nebezpečí. Od chvíle, kdy se odstěhovala, však její dar přestával fungovat, jako by tím, že z farmy odešla, oslabila své vnímání. Teď a tady však znovu cítila jasný signál, a tím byl nesouhlas.

„Chtěla jsem jí dát vědět, ale...“ Větu nedokončila, rozčilená, že se snaží obhajovat před cizím člověkem. „Co tady vlastně děláte?“

„Mohla bych se vás zeptat na to samé.“

„To ano, ale teď se ptám já. A jelikož je tohle dům *mé* babičky, domnívám se, že mám právo na odpověď.“

„Byly jsme přítelkyně,“ odpověděla Evvie nezaujatě. „Kdo by vám asi poslal ten dopis?“

Lizzy naklonila hlavu mírně do strany a snažila se tu zvláštní ženu před sebou odhadnout. Měla nezvykle melodický hlas, se stoupavou a klesavou intonací, takže se zdálo, že spíše zpívá, než mluví. Působilo to roztomile a muzikálně – ale Lizzy to zároveň znepokojovalo. Nebo to možná byly její pronikavé zelené oči s měděnými odlesky, kvůli kterým bylo obtížné udržet s ní přímý oční kontakt. „Myslela jsem si, že Evangeline Broussardová je někdo, kdo pracuje pro Altheina právníka. Nebo někdo z pohřební služby. Nečekala jsem, že tady někoho potkám.“

Evvie podrážděně zamručela. „Hm, tak to jsme si kvit. Co tady děláte vy? Ted? Po takové době?“

Lizzy se snažila vymyslet vhodnou odpověď, ale ve skutečnosti žádnou neměla. Rozhodně ne takovou, o kterou by se s ní chtěla podělit. „Babička tu má pár věcí, které jsem si chtěla vyzvednout osobně. Věcí, které mi chtěla zanechat.“

Evvie znovu nedůvěřivě přimhouřila oči, ale neodpověděla. Místo toho jen zlehka přikývla, otočila se a odšourala se ve svých válenkách do kuchyně.

Lizzy se okamžitě vydala za ní a teprve v tu chvíli si všimla, že Evvie má na sobě jednu z Altheiných květovaných zástěr. „Něco varíte?“

„Večeři.“

Lizzy pozorovala, jak obratně nadzvedává pokličku z velkého hrnce, jehož obsah mírně bublal. Ochutnala, krátce se zamyslela a ze skříňky nad sporákem vytáhla lahvičku s jakýmsi kořením. Špetku nabrala mezi prsty a rozprášila ji po hladině bublajícího pokrmu.

„Bydlíte tady?“ otázala se Lizzy, když jí začalo docházet, jak se věci mají.

Evvie se otočila, v ruce stále svírala lžíci. „Ano. Pokud jste mě tedy nepřijela vykopnout.“

Lizzy z posledních sil zadržela podrážděný povzdech. Byla příliš unavená, než aby se chtěla pouštět do boje. Obzvlášť s někým tak zvláštním. „Nepřijela jsem vás vykopnout. Vždyť jsem ani neměla tušení, že tu jste. Vy jste se o ni... starala?“

Evvie konečně odložila lžici na kuchyňskou linku a otřela si ruce do zástěry. „Za nic mi neplatila, jestli se ptáte na tohle. Ale ano, dá se říct, že jsem se o ni starala. To totiž přátelé většinou dělají – starají se o sebe.“

Lizzy ucítila, jak jí červenají tváře. „Nechtěla jsem vás... promiňte, jen se to celé snažím pochopit.“

„Máte hlad?“

Zaskočená Lizzy zamrkala. „Co?“

„Hlad,“ zopakovala Evvie, jako by mluvila s obzvlášť natvrdlým dítětem.

„Ptala jsem se, jestli máte hlad.“

„Já... vlastně asi jo.“

„Výborně. Tak prostřete stůl.“

Jedly beze slova u kuchyňského stolu – jakousi silně kořeněnou rýžovou směs s rajčaty a fazolemi. Večeře byla výborná a exotická, plná zvláštních etnických chutí, které Lizzy nedokázala identifikovat. A naštěstí bezmasá, takže si ušetřila případnou nepříjemnou diskuzi o vegetariánství.

„Nevěděla jsem, že byla nemocná. Nikdy mi o tom neřekla ani slovo,“ pronesla opatrně Lizzy, když se jí tíživé ticho začínalo zdát nesnesitelné. „Kdybych to věděla, přijela bych.“

Evvie přikývla a natřela si krajíc kukuřičného chleba silnou vrstvou medu. „To samé tvrdila i Althea. Proto vám nic neřekla. Ani na samém konci, když jsem ji prosila, abych vám mohla zavolat. Ve svých letech byla už pořádně tvrdohlavá. Ale to vy jste prý taky. Musím říct, že mě to nepřekvapuje.“

Lizzy se zadívala do talíře a vidličkou si pohrávala se zbytkem jídla. Proč se v přítomnosti té ženy cítila jako neposlušná školačka v ředitelně?

„Ve skutečnosti si přála, abyste tu *chtěla* být,“ dodala nakonec Evvie a olízla si prsty od medu. „A pokud byste tu nechtěla být, pak si přála, abyste byla šťastná kdekoliv jinde. Velice vás milovala. Dost na to, aby vás nechala jít.“

Lizzy odložila vidličku a otřela si ústa ubrouskem. „Nebylo to tak, že bych ji prostě najednou opustila, Evvie. Odjela jsem kvůli škole –

přesně tak, jak jsem to celý život plánovala. Nikdy jsem se netajila tím, že budu chůt své rodné město jednoho dne opustit. Když mě přijali na univerzitu, věděla jsem, že nastal ten správný čas. Althea byla smutná, že odcházím, to jo, ale chápala to.“

„Věděla, že kdyby vám bránila v odchodu, ztratila by vás úplně. A řekla bych, že jednala moudře. Koneckonců, teď jste tady.“

„Proč teda ty narážky kvůli tomu, že jsem odešla?“

Evvie na Lizzy upřela své pichlavé zelené oči s měděnými odlesky. „Nemám narážky. Rozhodně ne takové, jaké si možná myslíte. Nemám problém s tím, že jste odešla. Ve skutečnosti tomu naprosto rozumím. Vadí mi, že jste se nevrátila. Každý má právo odejít a hledat sám sebe, ale jakmile se mu to podaří, měl by se vrátit domů a vyrovnat se se svou minulostí, podívat se pravdě do očí.“ Zarazila se, odsunula talíř a upřela pohled na Lizzy. „Ale možná jste sebe sama ještě pořád nenašla.“

Poslední poznámka byla pichlavá a jistě tak byla také míněna. Ale Evvie některé věci nechápala.

„Nechtěla jsem ze Salem Creeku odejít jen tak pro nic za nic, Evvie. Měla jsem dost pádný důvod. Stalo se něco, co –“

„Vím o těch dívkách,“ skočila jí Evvie do řeči. „Vím, co se tady povídá, co si lidé mysleli a jak se k babičce chovali. Vím i o vaší matce – jak ztratila rozum ten den v kavárně a řekla ty příšerné věci o tom, že proklíná celé město. A jak se potom sbalila, utekla a nenechala za sebou nic než obrovský chaos. Vím všechno.“

Lizzy stačil jeden pohled do jejích očí, aby pochopila, že mluví pravdu. Věděla opravdu všechno. Nebo téměř všechno. „A ještě pořád se o tom mluví? O Althee? Pořád si lidi myslí, že –“

Evvie jí znovu skočila do řeči. „Nedozvěděla jsem se to z místních klepů, jestli si to myslíte. Zasvětila mě vaše babička. Co se týče tohoto místa, nevím, co si lidi myslí. Nikdy jsem tady nic nezaslechla, ale těžko by o tom mluvili zrovna přede mnou.“

Náhlá intenzita v jejím hlase Lizzy překvapila. „Jak to myslíte?“

„Už se poučili.“ Evvie se potutelně usmála a odhalila dokonalé zuby, bílé a perfektně srovnané jako zářivé perly. „Myslím, že se mě

tak trochu bojí. V Salem Creeku nepotkáte mnoho tváří, které by se mi podobaly.“

Teď se musela usmát Lizzy. Neměla problém uvěřit, že lidé v Salem Creeku se Evvie báli. Přinejmenším vzbuzovala respekt, pokud rovnou nenaháněla hrůzu. I přesto z ní vyzařovalo cosi, co naopak působilo téměř konejšivě a vyvolávalo to v člověku zvláště osobní dojem – jakýsi nevysvětlitelný nádech důvěrnosti.

„Povězte mi něco o babičce,“ vyzvala ji Lizzy jemně. „Jak dlouho byla nemocná?“

„Nádobí.“

„Prosím?“

Evvie za hlasitého skřípotu odsunula židli od stolu a postavila se. „Můžeme si povídat i u mytí nádobí.“

Lizzy sklidila stůl a Evvie mezitím napustila dřez. Bylo zvláště příjemné stát znovu v kuchyni, kde Lizzy strávila s Altheou tolik šťastných hodin. Jako by po dlouhé době vklouzla do oblíbených domácích papučí. Na moment dokonce téměř zapoměla na řetězec děsivých událostí, jež navždy změnily jejich životy. Téměř.

„Ehm, takže... zpět k babičce...“ vybídla ženu Lizzy a přebrala od ní mokré talíř.

„Játra,“ prohodila Evvie, zatímco z pěny ve dřezu lovila další namočený talíř. „Selhávala jí. Nakonec to vzdala a šla k doktorovi, ale už bylo pozdě. Jednoho dne se zkrátka každé tělo opotřebí. A ona rozhodně netoužila být žádnou hrdinkou. Vždyť víte, jaká byla. Nikdy si nepotrpěla na nějaká divadýlka.“

„Byla jste tady, když...“ Lizzy nechala otázku vyznít do ztracena, neschopná vyslovit poslední slova nahlas.

„Byla.“

„A její popel – to jste byla taky vy?“

„Hmm.“

Lizzy odložila utěrku, vzala Evviinu mokrou, napěněnou dlaň do své a v hrdle ucítila ostré řezání, jako by ji bodaly tisíce drobných žiletek. „Nevím, co říct. Snad jen: děkuji. Že jste tu byla. Že jste byla

její přítelkyně. Že jste udělala věci, které bylo nutné udělat. Měla jsem tu být já. Měla tu být její rodina.“

Evvie vzhlédla od dřezu, brada se jí třásla, jak se snažila zadržet valící se proud slz. „Byla,“ opáčila. „Rodina nemusí být vždycky pokrevní. Někdy člověk v druhém rodu jednoduše rozpozná. A přesně tak to bylo se mnou a vaší babičkou. Byly jsme příbuzné. Zvláštním způsobem příbuzné.“

Při pohledu na Evvie, její mahagonovou pleť a zelené oči s měděnými odlesky by někdo těžko uvěřil, že ona a Althea by mohly být jakkoliv příbuzné. Přesto Lizzy neměla sebemenší problém jí uvěřit.

„Jsem ráda, že vás tu měla, Evvie. Že tu měla někoho, kdo ji miloval.“

Evvieina tvář se zjemnila a uvolnila. „Běžte si lehnout. Já to tu dodělám. Vypadáte unaveně.“

Lizzy přikývla. Slovo *unavená* ani zdaleka nevystihovalo stav, ve kterém se po událostech posledních čtyřadvaceti hodin nacházela. Usušila si ruce a chtěla se vrátit do chodby pro kufr, když ji Evvie zarazila.

„Málem bych zapomněla. Bydlím teď ve vašem pokoji, takže se musíte ubytovat v Altheině pokoji. Postel je svlečená, ale ve skříni na chodbě najdete čisté povlečení. Vaše věci vám tam přestěhuju zítra.“ Odmlčela se a kritickým pohledem přejela Lizzy od hlavy až k patě – její upnuté džíny a módní vysoké černé boty. „Tady budete potřebovat pořádné oblečení.“

Lizzy kritiku svého současného šatníku pokorně přijala, představa nocování v Altheině posteli se jí však nezamlouvala. Z nějakého důvodu se jí taková myšlenka zdála nesprávná, až neuctivá. Nemohla by se zbavit dojmu, že leze někam, kam nemá právo vstupovat. „Zabydlím se raději v Rhannině pokoji. Budu tu koneckonců jen pár dní.“

Evvie zakroutila hlavou. „To nepůjde. Z jejího pokoje je teď spíš skladiště než ložnice. Navíc, babička by byla určitě ráda, kdyby věděla, že zůstanete u ní.“

„To si nemys–“

„Ale kdeže,“ trvala Evvie neoblomně na svém. „Jsem si jistá, že by to tak chtěla.“

Althein pokoj byl nahoře hned naproti schodišti. Předtím než vzala za kliku, Lizzy zlehka přivřela oči a snažila se v nitru obrnit proti záplavě emocí, která ji za dveřmi jistojistě čekala. Pomalu vstoupila dovnitř a vstřebávala drobné, důvěrně známé detaily: Althein oblíbený svazek Rómího, kousek jeleních parohů, které jednou objevily na společné procházce lesem, vyřezávanou dřevěnou misku s kamínky přání na nočním stolku.

Nakonec to byl však toaletní stolek, co ji do místnosti zcela vtáhlo. V dětství to bylo její nejoblíbenější místo v domě, místo, kde započala její oddaná láska k parfémům. Geranium, jasmín, pačuli, santalové dřevo – nekonečné variace vůní, jež bylo možné kombinovat do stále nových, ojedinělých podob, jako když malíř míchá na paletě barvy. Kam až sahala její paměť, Althea vždy spřádala pohádky o zvláštních talentech Moonovic děvčat. Podle ní byla každá z nich svým ojedinělým způsobem nadaná a připravená pomáhat světu díky svému zvláštnímu daru. A jednoho dne, právě když seděla u Altheina toaletního stolku, Lizzy objevila svůj vlastní, tiše se projevující dar – a vstoupila do úžasného, tajemného světa parfémů a vůní.

Instinktivně vycítila, že aroma funguje jako lék, že jeho schopnost pozvednout náladu a vzbudit určité emoce může být velmi efektivní v procesu obnovy životní stability, harmonie a dobrého pocitu. Lizzy rovněž brzy pochopila – díky svému netradičnímu daru –, že i každý člověk vyzařuje svou vlastní, osobitou vůni fungující podobně jako otisky prstů, soubor konkrétních pachových stop, jež společně působily jako velmi přesný indikátor. Tento objev nakonec předurčil celou její budoucí kariéru.

V den svých čtrnáctých narozenin oznámila svůj úmysl zachytit Altheinu lásku k farmě rodiny Moonových ve flakonu. Byl to neuvěřitelně dětinský nápad – polapit emoce jako motýly do sítky, jako svatojánské mušky do lahvičky –, ale Althea ji neodrazovala, ačkoliv Lizzy neměla sebemenší tušení, kde začít. Jednoduše následovala své instinkty a šla doslova za nosem. Nakonec se usadila na levandulovém poli, protože vonělo jako země. A také u bergamotu, který připomínal sluneční svit. Kombinace těchto jí vůní připomínala Altheu.

O pár měsíců později dostala svému slibu a vytvořila jednoduchý, dvoutónový parfém, který pojmenovala po ženě, jež inspirovala její objev – *Althea*.

Lahvičku koupila v zaprášeném obchůdku s věcmi z druhé ruky dole ve městě z peněz ušetřených během dvou týdnů, kdy si odpírala obědy. Dodnes stála na toaletním stolku – těžká dóza s čtvercovým podstavcem a dlouhou kónickou zátkou. Za dlouhá léta byla mnohokrát doplněná, teď však byla prázdná, jen na dně ležela tenoulinká vrstva tmavě hnědé pryskyřice. I tak Lizzy nadzvedla zátku a zadoufala, že ucítí alespoň lehký náznak babiččiny pohádkové vůně. Dostalo se jí však pouze hořkého zklamání v podobě přesyceného pachu zoxidovaných olejů.

Když vracela lahvičku na toaletní stůl, prostoupila ji náhlá vlna smutku. Bolest z *Altheina* odchodu se jí jako fyzická bolest vlnila v žilách. Přešla do rohu pokoje, kde byl koutek s výrazně sníženým stropem, který dříve sloužil jako kamrlík pro uschovávání nejrůznějších věcí. Nakonec ho *Althea* opatřila políčkami na knihy a přistavila křeslo na čtení. Za dlouhá léta své existence ve hmotném světě její babička nashromáždila velké množství cenného majetku. Žádného z pokladů si však nevážila víc než svých knih. Její hříšná potěšení – jak je nazývala – byla ideální k vyplnění dlouhých a temných zimních večerů.

A pak tu byla *Altheina* knihovna: v čelní části prosklená, se třemi příhrádkami a dvířky uzamykatelnými drobným mosazným klíčem. Lizzy si klekla, aby mohla nakouknout dovnitř. Knihy. Když byla malá holčička, vzbuzovaly v ní posvátnou bázeň, tedy aspoň tím, co představovaly. Všechny ty podivné ženy z rodu Moonových – do jedné staré panny – sedící noc co noc u krbu, aby pracovaly na zapisování nejtajnějších poznatků určených pouze těm, které se rozhodly jít cestou světla. Teď všechny, stejně jako celá Měsíční farma, patřily jí.

Klíč našla přesně tam, kde ho *Althea* vždy schovávala – v šuplíku jejího toaletního stolku. Když otevřela dveře, ovanul ji smíšený zápach kůže a starého papíru. Přistihla se, že instinktivně zadržela dech jako malé dítě, které očekává, že bude přistiženo s rukou v pytlíku